

Еди Маринов

Цикъл „Депресия“

Кърт

Идва ми да пиша, да говоря, да крещя,
пространството около мен е вечност,
искам да го счупя, да го разруша,
придавайки му мъничко човечност.

Отново в безизходица изпаднал,
обзет от чувства чужди в самотата,
от своя замък-блян пропаднах,
разбивайки му със глава стената.

Умрял, аз продължавам апатично да живея,
умирам търсейки безкрайния живот
и вече всичко пропилял, аз пак пиляя
и пълня своя мъничък кивот.

Не искам да умирам, искам да съм смърт,
не знам с живота що да сторя, без да го убия,
желая да съм птица, а съм само кърт
и вечно под мечтаното небе земята рия...

Гаврош

Щастие, огряло всяко лице,
красота, доброта – като у малко дете,
невинен поглед, нежна дума,
природен повик, излекувана чума.

Красиви хора в красив свят,
ден след ден красиви стоят,
щастливи пътища, щастливи съдби,
щастливи риби в щастливи води.

И всяко решение взето е вярно,
балансът направен показва сумарно,
че всичко е хубаво, всичко е дар –
прекрасен живот без господар.

А аз – беден Гаврош, стоя си отвънка
и знам – у мен има липсваща брънка.
Трябва да съм част от това, да го имам.
А само през стъклото го гледам... като на кино...

Маска

Крия се зад маска, маската съм аз...
Да живеш, неоткривайки любов,
Да обичаш, ненамирайки живот –
Това е маскенбал... Всеки във живота си потъва...

Приемам роли, мислейки за вечността,
Умирам все, отдавайки си самоличността,
Живея, взел живот все тъй назаем,
Кога ли ще платя за него сигурния наем?

Е, 30 сребърници във съсухрена ръка,
Каква цена съотносима със всевечността –
Да не живееш, никога да не изпиташ страст...
Май всеки крие се зад маска... Маската съм аз...

Там

Там, където свършва света,
там, където няма имена,
там, където умира смъртта,
там, където живее вечността.

Натам съм тръгнал, там отивам,
натам бързам, вървя и не спирам,
натам се раждам, живея, умирам,
натам спя, будя се, падам и ставам.

А там – какво и кой ли ме чака?
А там – непознат нов свят или родната стряха?
А там – начало, среда или край?
А там – ад, чистилище или може би рай?

Бленувам там, оставам тук,
търся там, но все намирам тук,
отдавам себе си на там, но ме отнема тук,
но продължавам да вървя натам – напук!

Слана

Навън вече е пролет, светът оживя –
изпълни се с толкова много красиви неща
и толкова топло е това събуждане от съня.
А мен... мен ме попари слана.

Стоя пак затворен във своя свят странен,
и гледам навънка щастливи лица,
любовни, приятелски, за същото жадни.
А мен... мен ме попари слана.

И толкова пусто е в моята стая,
щастливо изглежда дори бялата стена,
дори и предметите своята радост мечтаят.
А мен... мен ме попари слана.

Излизам навън, играя своята весела роля
и аз искам място във тази щастлива игра,
усмихвам се, смея се, щастлувам на воля.
Но вътре... вътре в мен пари слана...

Ням

Погълнат бях от желание
да уча, да разбирам, да мисля,
отварях, четях и прониквах във книги стари, дебели,
опитвайки нещата в тях с ума си да смеля,
чрез тях нещо ново да измисля,
да дам на всички мойто знание...

Затворих се в себе си,
отворих душата си пред мене самия,
потъвах все по-навътре в своята индивидуалност,
загубих вкуса към живота, мелодията – онази тоналност
и мислих, че така откъсвам се завинаги от тази помя,
че мога да я надвия с ума си...

Успях, победих я, избягах от затвора,
заживях сам във своя вселена,
не исках от никого нищо,
пренебрегнах другите около ми, мислех ги за излишни.
Нови, велики идеи имам сега в главата родени,
не мога обаче на вас да ги дам – забравил съм как да говоря...

Едно

Един полъх... листото събаря...

Един жест... вратата затваря...

Една мисъл... живота отравя...

Една дума... всичко разваля...

Едно решение... взето за двама...

Една стъпка... и вече съм в яма...

Едно бутване... решетката пада...

Една спонтанност... вкарва във ада...

Един знак... винаги с мене...

Една мелодия... не спира да стене...

Едно чувство... не дава покой...

Едно състояние... вечен застой...

Апатия

През прозореца гледам очите,
изпълнили всичко навън,
на вратата ми тропат мечтите,
оживели от мъртвия сън.

А тука е много студено,
досуц като зимния мраз,
пространството е все едно заледено
и аз оставам без глас.

Не искам дори да помръдна,
не искам дори да умра,
не искам да искам, защото е трудно,
аз искам просто безбрежно да спя.

Зомби

Влязох в системата, заживях с нея,
станах малка частица от глобалния ред,
сега по нейна команда плача и се смее,
досуц като всички останали навред.

Малко по малко отдавах свободата си,
на час по лъжичка приемах правилата,
парче по парче й продавах душата си
и лека по лека се вписвах в играта.

Разбрах, че не мога срещу нея да живея,
разбрах, че така няма да я променя,
разбрах, че трябва да съм част от нея,
разбрах, че само така мога да я разруша.

С насмешка си спомням за старите цели –
съдбовен живот в младежки бунтарски мечти,
те са още вътре в мен, но позакърнели,
мога да ги имам, но да ги поискам ме мързи.

Живеея си кротко, тихо, банално,
тя даде ми място в свойте катакомби,
уби детето у мен с реалност – брутално,
а мен... мен системата превърна ме в зомби...

Лед

Сърце от жарава, в стомана обвито,
топи се в живота, направен от лед,
зад думи фалшиви са чувствата скрити,
а истина – само във пламъка блед.

Със крясък от болка троша тишината –
усмивка потайна на тъпа лъжлива шега
забива кинжал от наслада в душата
и носи екстаз нечовешки – тъма и тъга.

Със сълзи от радост заливам словата,
омайни, красиви, студено сами,
не могат тез сълзи обаче да стоплят стената,
разделяща ни – всички различни съдби.

И изводът тежък очите изважда –
лъжи, за да можеш да бъдеш щастлив,
че другото само мъка поражда –
свят чист и стерилен, но толкова сив.

А в истинно сиво никой не иска де мисли
и никой не вижда как истински сиво кървя,
когато умират мечтите красиви, притиснати
в измама стоманена, в лед без душа.

Лъжа

Магьосникът стар ме погледна и рече:

„Момче, зла магия над тебе тежи,
тъга да изпълва живота ти вечно,
горест, скръб, болка и много лъжи“.

Попитах го как таз прокоба да счупя,
а той ме погледна, помисли и каза,
че заклинание от него ще трябва да купя
с цената на туй да обичам и мразя.

Аз дадох му своите чувства най-силни,
свари той отвара, изрече куп странни слова
и даде ми да изпия чая от билки
и каза: „Нека край на проклятието да е това“.

Аз тръгнах към къщи, щастлив и доволен,
с надежда отворих свойта врата,
но вътре ме чакаха скръб, сълзи и болка...
Продах бях сърцето си... за една лъжа...

Прокоба

Тежки окови ръцете ми стягат,
пранги железни на краката ми лягат,
тялото ми върху маса за мъчения е приковано,
съзнанието ми в едно и също положение остава сковано...

Какъв е този затвор, къде съм попаднал,
защо в ямите пъклени пак съм изпаднал?
Плътта ми – овързана, мъчена, гладна,
умът ми – изпразнен, оглупял, мислещ все бавно...

И всеки ден е така – вече години наред,
искам, да изляза оттук, но все не идва моят ред,
оставам обаче в Ада свой окован,
крещя, но никой не чува гласа ми там...

Кой ме прокле със тази тежка прокоба,
защо – някому зло съм направил или просто от злоба,
Дали някой ден ще намеря покой?
вероятно не – все ще живея в затвора, в Пъкьла свой...

Душа

Няма друга тъй дълбока яма
Като тази, във която съм пропаднал,
Няма добро и зло, създавам – руша,
Аз падам и гледам в очите... мойта душа.

С душата ми двама бездушно се гледаме,
С човека у мен нечовешки мълчим,
С крилати копнежи от въздуха падаме,
В студени полета огън топим.

Защо ли е тази борба безнадеждна,
Защо е у мен този порив безумен,
Кога ли най-сетне със себе си аз ще се срещна,
Кога ще потъна безбрежно в покоя безшумен?

Не искам, не мога, не бива, не трябва,
Да ставам един от световната плява,
Не съм аз вселена, аз съм душа –
Уморена, зверска, дарена... от много една...

Никога

Тъмнина навсякъде около мен,
дори и в най-светлия ми ден,
парченца мрак към мене все настъпват,
чернеят, замъгляват, очите ми разкъсват.

Пустота владее цялата вселена,
с живот, движение предмети надарена,
на малки дози тя и мене завладява
и празна, лишена от мисли главата ми остава.

Хаосът древен всичко е обхванал,
дори Редът неподреден е станал,
стъпка по стъпка той душата ми обхваща,
пълен, разрушителен, съзнанието схващаш.

Злото и днес в моя свят вилнее,
дори сега, когато съм добър, когато пея,
аз малко или много в еманацията му се превръщам,
убивам, лъжа, света си надолу с главата обръщам.

Кога ли пак ще видя светлината?
Кога ще ме напусне пустотата?
Кога най-сетне ред в света ми ще настане?
Кога ли зъл да бъда ще престана?

Днес... утре... догодина... все някога...
Боя се да си мисля истината – никога...

За самоубийците

На Дракончето

Някой път става ми странно,
от тези що заявяват открито,
желанието, готовността си за самоубийство.

Запитвам себе си тогава и аз
има ли нещо, което да ме накара
да почувствам влечение, нужда такава.

Защото признавам, и много зле бил съм –
лишен от всякаква радост в живота,
не можейки нищичко свястно да сторя...

Но винаги, когато в подобна ситуация изпадна,
аз зная, че все някога всичко по своите места ще застане
и отново весел, засмян, по пътя житейски ще ходя.

Друг път изпитвал съм толкова много блаженство,
че би трябвало готов да съм бил
да го запазя вечно в смъртта си...

Но, казвам си винаги, когато мисъл такава през главата ми мине,
защо трябва сега край без причина да слагам,
когато аз знам вече радост такава и че сигурно пак ще я видя...

Е, да, знам – има люде и люде,
„разни хора – разни идеали“ е казал поетът,
но няма ли вие, готови да отнемете живота си,
да убиете всъщност във себе си само човека...

Спокойствие

Пълно спокойствие цари около мен,
всемирът е замрял, движение няма,
така е вече за пореден ден,
избягах от вашата истерична, бързаща яма.

Тук никой не говори с мен,
това е, което наистина желая,
никой не пълни главата ми със свой си проблем,
сам съм, свободен от гласове и хора най-накрая.

Блаженство, идилия в душата ми настават,
тук мога да бъда какъвто си искам,
аз себе си въпреки всичко оставам,
но имам всичко, стига само да го поискам.

Спокойствие властва и в мойта душа,
най-накрая съм в мир с тая вселена,
имам всичко – покой, живот, свобода
и вече съм готов да издържа реалността ви извратена...

Клетка

Падам отново на света в помийната яма,
отново го понасям стоически, с търпение голямо –
цялото това бързащо глупаво гъмжило,
в което няма нищо, което да ми е наистина мило...

Бях малко сам, бях избягал навънка,
бях излязъл на световната манджа от вечната плънка,
бях известно време със себе си, бях свободен,
бях истински, преследвах инстинкта си природен...

Но системата само чака за миг невнимание,
за да те придърпа отново в ежедневните прозаични занимания.
и ето – отново в капана попадам,
вратата на моята клетка отново доземи пада...

Нова вселена

Светът е вече променен,
нищо, че е още извратен,
има в него малко светлина,
въпреки цялата му чернота.

Днес добро успях да направя,
мъничко, едно сред цялото зло,
дано продължа със стъпка такава
и почна да върша само добро.

С главата си разбих стена,
открих зад нея вселена една –
чиста, светла, подредена,
невинна, непорочна, неопетнена.

Прие ме за миг в своите предели,
а после видя, че за нея не ставам,
в главата ми останаха от нея само петна бели,
но знам, че я има, и да я търся няма да престана...

Злото

То е вътре у всеки и не винаги дреме,
душата човешка си носи тежкото бреме.
То е това, що различава човек от животно,
защото не убива без причина дори звярът живеещ самотно.
То не винаги действа открито,
зад красиви думи обикновено е скрито.
То кара ни да вършим неща най-различни –
да причиняваме болка, да бъдем себични.
То прави човека „господар на Земята“,
заради него сме взели ябълката от змията.
То прави човека жесток, вечно искащ,
неспособен да обича, злобно в ръцете си парите си стискащ.
То ражда войната и я оправдава
със справедливост и кауза няква такава.
То повлича лъжа и измама и злоба,
проклинайки всеки със своята вечна прокоба.
То има си име и всички го знаят –
зло то се казва и то открадна ни раят.

Промяна 2

Отворен прозорец пред себе си виждам,
от ярката светлина леко примижвам,
нагаждам се бавно към новия ден –
ритъмът, тактът в който се движа е вече променен.

Пред мене зейва огромна врата,
отвътре – блести бяла светлина,
понечвам да вляза, но нещо ме спира,
частица от старото аз бавно умира,

Пропадам в някаква дълбока яма,
отвътре ме гледат две очи засмяни
и на моето лице бавно усмивка изгрява,
усещам как бавно и аз все по-добър ставам...

Но после... парченцата мрак пак към мене настъпват,
вратите се хлопват, злото отново във мене набъбва,
нощ пак настава, от очите ми бавно сълзи прокапват,
отново промяна – но тази ме скапва...

КРАЙ

© 2001–2005 Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2692>]